Ч. 135. Пятниця 1 липня (18 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтовоï.

Рекламациï незапечатані вільні від оплати почтовоï.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоï“.

Передплата у Львові в аґенциï дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциï:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Підчас коли головна армія японьска пустилась в похід і заняла вже три важні переходи в горах, котрими виходить ся з полудневo-всхідноï до північно західноï Манджуриï в долину ріки Ляого, де стоïть росийска армія під головною командою ґен. Куропаткіна, инша часть арміï, занята облогою Порт Артура, взяла ся, видко, енерґічно здобувати сю кріпость. Нині наспіла сензацийна вість з Токіо, що Японцям удало ся заняти форти коло Порт Артура. Урядового потверджения сеї вісти ще нема, але певність, з якою она появила ся, не лишае майже ніякого сумніву, що так есть. Після тої вісти мали Японці здобути форти Ціквантан, Цітомшан і Сокчошан. Здобутє фортів попередила борба, що тревала цілий день. Насамперед розпочала борбу з обох сторін артилерия. З японьскої сторони взяли участь в борбі всі роди оружия. Насамперед здобули Японці форт Сокчошан а зараз опісля і оба другі. Росияни уступили ся в західнім напрямі, лишаючи 40 убитих. Число росийских ранених не звістне. Японці стратили 3 офиціpів і 100 вояків в забитих і ранених. Японці здобули дві росийскі пушки і муніцию.

Скоро би вість ся потвердила ся, то перший перелом був би вже зроблений а доля Порт-Артура і его залоги була би вже порішена. Японці отворили би вже собі приступ до самоï кріпости а діло пішло би тоді вже лекше і певнійше, бо ціла акция облогова була би вимірена на розмірно мале місце. Головну силу Порт-Артура яко кріпости творять его вишні форти, котрі широким колесом окружають его довкола. Доки неприятель не здобуде тих фортів, доти нема по правді й бесіди о справеднім облозі, бо залога кріпости мае ще повну свободу на кілька миль довкола. В кругі тих фортів суть ще — а бодай були давнійше, навіть ще перед війною — малі хіньскі оселі, були поля і городи а що найважнійше, пасовиска для худоби призначеної лише на заріз для залоги — словом ті внішні форти не лиш боронили залогу від смерти, але й піддержували житє в кріпости. Здобутє трох фортів значить переломане цілого зелізного ланцуха, який боронив кріпость. З другої же сторони і то правда, що Японці взяли самі найслабші форти; але так робили они і давнійше в часі хіньско-японьскоï кампаниï і так впрочім мусить бути. Як би й не було: Японці вже дістали ся до внутрішного круга укріплень а дальша борба, хоч безперечно буде ще дуже тяжка, піде вже живійшим темпом.

На північнім поли війни стоять річи так, що Японці заняли вже три переходи в горах а іменно Далін, котрим виходить ся дорогою з Сюян на головний гостинець до Гайчена, Феншуілін межи місцевостями Кавцяпу і Панця а третий Модулін, котрим можна вийти на головний гостинець, що веде з Фенванчену до Ляоян. Передолина Мотіен мае бути сильно обсаджена росийским войском і тому Японці не хотіли форсувати переходу сею передолиною. Скоро Японці з більшою силою перейдуть через згадані три передолини, буде мусіло конче прийти до великої битви, скоро ще перед тим Росияни не скористають з доброї нагоди і не побють Японців при виході із згаданих передолин. Підчас коли передні сторожі японьскі станугь в Сімучен, Панця і Мотулін, отже з віддалі на 20 до 40 кільометрів від себе, то головні корпуси будуть ще в горах і одні другим на случай атаку Росиян не зможуть помагати. Не знати лиш, що зробить ґен. Куропаткін, котрий, як здае ся, мае звязані руки і мусить ділати по указу від Алексієва.

Про відносини межи ґен. Куропаткіном а Алексієвом так доносить американьский капітан Емерзон до „Newyork World“: Алексієв скасував остаточний плян кампаниï, який виготовав Куропаткін. Алексієва войско не любить, а его взяла ся якась манія і він всюди

---

21)

Японія і Японці.

(Після дра Коха, Майшке-Сміта, Гірна і др. кладив — К. Вербин).

(Дальше).

Не будемо тут широко розписувати ся о японьских ілюстрованих книжках. Хто раз яку видів, зрозуміе еі артистичну вартість. Досить сказати, японьский спосіб ілюстрована увийшов тепер дуже в моду. Основало ся навіть окреме товариство, котре взяло ся так сказати би визискувати, експльоатувати сей артистичний промисл японьский. Европейскими, головно німецкими капіталами основано в Токіо велику друкарню, дереворитню і переплетню і видають ся тепер зовсім на японьский лад ілюстровані книжки, котрі знаходять величезний покуп в Европі. Треба однакож і то сказати, що Европейця пстягае не так сама штука і зміст тих книжок, як радше велика іх ориґінальність і велика а чужа нам поетичність в способі ілюстрованя а наконець і сам японьский папір. Беремо таку книжку до руки і не знаемо, що се есть в наших руках: папір — не папір, полотно — не полотно, якась дивна, незнана нам материя. Той якийсь трохи жовтавий японьский папір, дуже дрібонько поморщений, нагадуе якусь тонесеньку шкірочку, іриху, а есть так елястичний, що дае ся розтягати як ґума; мимо того есть міцний, бо хоч і дуже тоненький, не розривае ся і не кришить ся так легко, як по найбільший части деревляний папір наших книжок.

Річ ясна, що годі описувати якісь ілюстрациї, хоч би іх і мало ся перед очима, бо ніхто з самого опису не буде мудрий, але за то можна сказати кілька слів про сам спосіб, як в Японії роблять такі ілюстрациї, хоч і опис самої роботи мусить позістати також недокладний; розходить ся однакож лиш о то, щоби виробити собі лиш загальне понятє о тій роботі. Начальник відділу для друкованя книжок і образів при міністерстві фінансів в Токіо, Т. Токуно так описуе сю роботу:

Японьский дереворитник вибирае собі дуже старанно потрібне для него дерево. Найрадше вибирае рід вишневого дерева, званий „сакура“, котрого воложонця визначають ся великою твердостию а заразом і делікатностию. Він розколюе дерево вздовж его волокон, підчас коли модна практика наказуе різати его впоперек волокон. Взорець до деревориту малюе він пензликом на дуже тоненькім, прозорім папери і кладе его на дошку чистою стороною в верх. Зовсім виразно показуе ся рисунок, коли папір помастити олїем і делікатно его зіскробати. При вирізуваню бере дереворитник ніж в праву руку, а лївою водить его. Коли виріже, то дереворит готовий вже на чорну і білу краску. До накладаня красок треба однакож кілька плит. Дальші плити роблять ся задля ощадности на одній і тій самій дощці або задля браку материялу роблять ся на відворотній стороні. На нові дереворити накладае ся суху краску. Пензлик мачае ся в рижовий масі і ним мішае ся і розділюе ся краску на дереворитї. Від того краска не лиш прилипае до дерева, але й стае ясна і набирае від рижу якогось блеску. Папір есть як найтонший і его роблять з корони морвового дерева. Папір той мочать, але не за богато і не за мало, лиш як раз тільки, кілько потреба, кладуть на дереворит і відбивають.

Японьска штука робленя кольорових дереворитників мае велику і дуже займаючу історию, може о много інтереснійшу, як не одна подібна в Европі, длятого хоч би лиш для приміру виймаемо з неї малесеньку частинку.

Одним із найславнійших японьских дереворитників був якийсь Гокусаі, що родив ся в Едо 1760 р. і був сином якогось ремісника. Дитиною звали его Токітаро. Коли ему було чотири літ, взяв его за свого якийсь фабрикант зеркал. Яко хлопця віддали его на науку до якогось книгарника, але що він був лінивий і недбалий, то книгарник его нагнав. Пізнійше вступив він на науку до робітні славного в тодішних часах дереворитника Шуншо і тут яко ученик прибрав собі нове імя. В 1786 р. зробив він для якогось купця плякат з кольоровими рисунками. Той плякат так дуже сподобав ся купцеви, що той вправив его в дорогі рамці і повісив перед своім крамом. Якийсь товариш артиста з тої самої школи побачивши плякат, здер его, щоби тим способом уратувати честь школи, котра не есть для плякатів. З того пішла сварка і майстер вигнав ученика зі своєї робітні. Гокусаі став від тепер робити дереворити на власну руку, але чим більше росла его слава, тим більше уникав він популярности і прибирав щораз то иньше імя, так

вітрить лиш шпіґунів. Що дня арештують підозріних Хінців.

О скілько доси знати, то головна военна сила росийска пересунула ся дійстно з Ляояну дальше на полудневий всхід; місто досить опустіло і повно в нім лиш ранених, що чекають на дальший транспорт на північ або приходять з полудня. Кореспонденти заграничних ґазет полюють на ранених офіцирів, котрих випитують о всілякі вісти про події на поли битви.

Новинки.

Львів дня 30-го червня 1904.

— **Ректором львівскої політехніки** на рік шкільний 1904/5 вибраний проф. Лев Сирочиньский.

— **Іменованя.** П. Міністер віроісповідань і просьвіти надав учительскі посади в державних середних школах в Галичині: проф. ґімн. польскої в Перемишли Франц. Зайдлерови в ґімн. III в Кракові; проф. ґімн. рускої в Перемишли Дм. Чеховскому в ґімн. III в Кракові; проф. ґімн. в Бохні Вол. Служевскому в ґімн. III в Кракові; проф. ґімн. в Вадовицях Войт. Цахелеви в ґімн. в Подґужи; проф. ґімн. в Бучачи Л. Кероньскому в ґімн. I в Тарнові; дійстному учит. в ґімн. польскій в Коломиї Volод. Трибовскому в ґімн. II в Тарнові; проф. в ґімн. рускій в Коломиї Григ. Наливайкови в ґімн. рускій у Львові; проф. в рускій ґімн. в Тернополи Прокоп. Мостовичеви в ґімн. рускій в Коломиї: проф. в ґімн. в Бродах Петр. Дропийовскому в ґімн. IV у Львові; дійст. учит. в ґімн. в Вадовицях М. Янїкови в II шк. реальній у Львові; проф. в I ґім. Тарнові др. Станис. Затейови в I шк. реальній в Кракові; дійстн. учит. в ґімн. в Перемишли Вол. Цьвікови в шк. реальній в Ярославі; проф ґімн. в Подґужи Альб. Шрайерови в ґімн. сьв. Яцка в Кракові; дійстн. учит. в ґімн. в Ярославі Іванови Якубцеви в ґімн. в Подґужи; дійстн. учит. в ґімн. польскій в Перемишли дрови I. Штасьнїкови в I шк. реаль. в Кракові; дійстн. уч. шк. реаль. в Коросні Ден. Коренцови в ґімн. рускій в Перемишли; проф. ґімн в Самборі дрови Т. Тросколяньскому в ґімн. польскій в Перемишли. [К. б.]

— **Пенсийний фонд** для вдів і сиріт по підофіцирах. Міністерство війни наміряе заснувати новий пенсийний фонд для вдів і сиріт по підофіцирах. Осідком фонду був би Відень, а его філії находили би ся в більших ґарнїзонах. Число подофіцирів виносить в армії 50—60.000. Платили би они на сю цїль по 1—2 К річно, а проче мае зібрати ся устроенем льотериї і в т. п. спосіб. Вдовина пенсия виносила би около 300 К річно.

— **Збори товариств промислової помочи** відбудуть ся у Львові дня 3 і 4 липня. По богослуженю в катедральних церквах відбудуть ся в неділю о 11-ій годині наради в великій сали львівского ратуша. По полудни відвідають члени зборів „ярмарок краевих виробів“ устроений на площи бувшої вистави в стрийскім парку. В понеділок о 10-ій годині рано продовжене нарад в сали ратуша і вибір тимчасового комітету „Ліґи промислової помочи“, котрий буде управляти товариством доти, доки правительство не потвердить его статутів. В зборах мають право брати участь члени товариств „промислової помочи“, істнуючих у Львові і на провінциї і маючих задачу боронити і піддержувати краевий промисл. Збори мають ухвалити сполучене тих товариств в одно спільне товариство під назвою „Ліґа промислової помочи“.

— **Конкурс.** Виділ філії руского Тов. педаґоґічного в Коломиї розписуе отсим конкурс на 30 місць в Бурсї Тов. для учеників низшої ґімназиї на шкільний рік 1904/5. Услівя принятя: 1) Батько (опікун) мусить бути членом руского Тов. педаґоґічного. (Вкладка річна 1 К, вписове одноразове 1 К). 2) Місячна плата удержаня ученика виносить найменше 14 К. 3) При вступі мае ученик зложити, крім належитости за перший місяць, ще 4 К за інвентар а 4 К на пране (на цїлий рік), До поданя о приняте треба доложити: 1) Сьвідоцтво убожества, 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, 3) декларацию, в котрій батько (опікун) ученика зобовязуе ся умовлену суму за приміщене сина в бурсї кождого місяця з гори платити. Кождий питомець мае привезти з собою: 6 пар біля, 2 простирала, 2 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток (онучок), 4 ручники, подушку, коцик або ковдру до накриваня, цїле одїне, плащ і дві пари обуви. Кожда штука біля мае бути виразно назначена. Питомцям не вільно мати поза бурсою нїякого занята. Поданя належить вносити під адресою підписаного голови Тов. в Коломиї, ул. Гетманьска ч. 22 найдальше до дня 20 липня 1904. На відповідь треба залучити марку за 35 с. Бувші питомцї мають також внести поданя. За Виділ: Сьвящ Н. Гриньовский, голова. Ев. Кульчицкий, секретар.

— **Кровава пригода на зелїзничім двірци.** З Відня доносять: Вчера вечером лучила ся на двірци Північної зелїзницї незвичайна пригода. Поїздом з Кракова приїхав до Відня власттель більшої посілости з Росиї ґр. Іґн. Мілевский, звістний у всїх европейских столицях яко галабурдник і дивак. В пакунковій гали приступив до него якийсь молодий чоловік в товаристві хорошої женщини. З розмови зачули присутні, що молодий чоловік жадав від ґр. Мілевского виданя якогось листу. По хвили Мілевский піднесеним голосом крикнув: „Sie sind ein Narr!“ на що молодець ударив его в лице. Ґр. Мілевский з блискавичною скоростию добув револьвера, вистрілив і поцїлив напастника в плечі. Присутні в гали подорожні кинули ся на ґрафа і відобрали ему револьвер, а відтак заопікувала ся ним полїция. Рано по переслуханю відставлено ґр. Мілевского під закидом тяжкого ушкодженя тїла до суду карного. Раненого тяжко, але не небезпечно, молодця відвезено до шпиталю. Він називае ся Бруно Барбер, мае 26 літ і есть сином помершого тамтого року властителя більшої посілости з Буковини, гуляки, званого на Буковинї „льордом“ Барбером. Отець з міліонового майна полишив синови яких 200.000, котрі син тратив від року по віденьских каварнях. Женщина, що з ним була, називае ся Влодзимирска, походить з Кракова і вийшла за муж за учителя музики Володзимирского, з котрим по кількалїтнім пожитю розійшла ся і поселила ся у Відни. Там пізнала она ґр. Мілевского, о котрім відтак оповідала, що він есть еї природним вітцем, що відвідував еї часто, робив подарунки і возив до Парижа. Коли відтак розійшла ся з ґр. Мілевским, він зложив для мнимої дочки 25 000 корон. Пізнійше Влодзимирска процесувала ґр. Мілевского і писала до него листи. На основі одного такого листу хотів ґр. Мілевский обжалувати Влодзимирску о вимушене і длятого приїхав до Відня. Влодзимирска знала о тім і постановила при помочи Барбера відобрати від Мілевского той лист. — Ґр Мілевский був по вистрілї мов божевільний і тому не відставлено его від разу на полїцию, але полишено під сторожию в готели, звідки рано відставлено его до суду.

— **Конкурс.** Отсим оголошуе ся конкурс на настоятеля інститута сьв. Николая у Львові (Львів, ул. Театиньска ч. 19) від вересня с. р. Настоятель дістане харч, мешкане, услугу і цїле удержане та ремунерацию після умови з Виділом Руского Тов. педаґоґічного у Львові, а за те мае обовязок вести нагляд дидактично-педаґоґічний над питомцями сего інститута. Першеньство мають безженні учителї ґімназияльні. Поданя треба вносити до Виділу Руского Тов педаґоґічного у Львові (площа Стрілецка ч. 6) до кінця червня с. р

— **Конкурс.** Щоби дати можність руским дівчатам научити ся жіночих робіт і тим забезпечити собі на будуче удержане, постано-

---

що французский історик штуки Ґонкур намучив ся немало, заким позбирав всї его твори.

Гокусаї жив 85 літ і від 1815 до 1845 р. видав він 80 великих діл і більше як 500 томів образів. В переднім слові до одного із своїх видань каже він: Від мого шестого року житя відрисовував я з правдивою завзятостию кождий предмет, який лиш побачив. Коли я дожив пятьдесяти літ, то видав я множество рисунків, але я всїм тим невдоволений, що рисував перед моїм сїмдесятим роком.... На короткий час перед своєю смертию сказав він: Ще пять літ а з мене був би великий артист!

В 1812 р. видав він „Манґва“ або науку рисунків з другим заголовком: „Рисоване, як оно нагло приходить“. Тота рисована енциклопедия мала величезний успіх; розхапувано том за томом, навіть ще по его смерти. Послїдне видане вийшло в 1878 р. О славних его рисунках представляючих краевиди, гори Фуджі, каже анґлїйский історик штуки Странґе: „Тоті краевиди суть яко цїлість може найкрасшими композициями — в технїчнім значіню слова — які взагалї знае історія штуки цїлого сьвіта“.

Кольорові рисунки Гокусаї купували також і Европейцї та платили за них дорого. Два Голяндцї замовили були у него рисунки представляючі жите японьского чоловіка і жінки від їх колиски аж до домовини і заплатили за них них по 150 фунтів штерлїнґів (3600 К). Якийсь корабельний лїкар побачив ті рисунки і они ему так сподобали ся, що він зараз замовив собі такі самі. Коли пізнїйше прийшло ся їх викупити, лїкар став торгувати ся і доказував, що они не такі красні, як були тамті перші і остаточно загрозив, що таки їх зовсїм не прийме. Гокусаї, що пропустив був гроші, заким ще їх дістав і сидів по самі уши в довгах, обставав при умовленій цїнї і казав, що не дасть їх за низшу цїну. Так і стало ся. Коли опісля жінка з ним сварила ся, що він такий упертий, він їй відповів: „Волю в нуждї жити, як себе понизити“. — Як би був продав за низшу цїну, був би тим самим признав, що перші его рисунки були красші, а то було против его переконаня. Остаточно купив ті рисунки один з тах Голяндцїв, що купив і перші. За тими рисунками пошукувано вже в Голяндиї, але їх не можна було доси відшукати; здаесь, що они вже пропали без слїду. Як би десь знайшли ся, то мали би неоцїнену вартість артистичну і грошеву.

Бронзові вироби стратили нинї в Японії свое давне значіне і сей промисл належить вже більше до минувшости, але в історії розвою японьскої штуки займають они все таки важне, перше по порцелянї місце. Японцї вирабляли давнїйше прекрасні вази з бронзу з горорізьбами, всілякі зьвірята і т. п. З бронзом або з мідию сполучали часто емалію і дерево. Так само й виріб мечів стратив нинї зовсїм свое значіне, а коли тут хочемо о нїм дещо розказати, то лиш длятого, що він дуже характеризуе давне жите японьске, чого слїди ще й доси не затерли ся зовсїм.

В такім лицарскім народї як японьский мусїли мечі грати важну ролю. Що до мечів було у Японцїв богато всіляких звичаїв і приписів, як їх треба робити, як уживати і носити. Меч у мужчини уважав ся за найбільше его добро; він нїколи з ним не розставав ся, шанував его і держав у великій чести. Точні приписи постановляли, хто може меч носити, а добрий тон учив, як з ним в щоденнім житю обходити ся. Згубити або стратити меч уважало ся за найбільшу ганьбу. В сьвятинях ще й доси переховують мечі яко велику сьвятість. Аж ось настав великий переворот в 1868 р. — стара Японія щезла а з нею і еї меч; він мусів уступити ся перед західною цивілїзацию, але він жие все ще й дальше в японьскій історії, в повістях і оповіданях та в штуках театральних. Ще в 1875 р. в містї Соцуна навіть молодїж шкільна, коли виходила з дому, застромлювала після старого права і звичаю меч за пояс. Але в 1876 р. видало правительство розпорядженe, що нїкому не вільно меч носити, як би лиш людем войсковим і належачим до маринарки, полїциї і членам цїсарского двору.

Давнїйше вивіз мечів був строго заказаний, а хто би був того допустив ся, того карали смертию, а его хату зрівнали з землею. Штука робленя мечів уважала ся за дуже почестне ремісло, а японьскі мечники були людьми благородного роду. Японьским шляхтичам не вільно було брати ся до нїякого промислу або ремісла, бо то его понижало, лиш одно робленe мечів було для него приступне. Причина сего була двояка одна тота, що після вірованя Японцїв мечники в Японії походили

вила Дирекция Жіночої Спілки промислової „Труд“ розширити дотеперішну бурсу з 25 на 30 місць і в наслідок того розписує отсим конкурс на 5 місць в тій бурсї. Услівя принятя ось такі: 1) Скінчений 14 рік житя; 2) Сьвідоцтво здоровля; 4) Зобовязане підписане родичами або опікунами бути в бурсї через 3 роки, конче потрібні до фахового образованя; 5) Зобовязати ся заплатити 4 корони вписового, а крім того платити за помешкане харч і науку в першім роцї місячно по 20 корон, в другім по 10 кор., а в третім роцї дає ся помешкане, харч і науку безплатно. Що дотикає обсягу науки в бурсї, то дівчата учать ся одного з трех фахів, то є: 1) шитя і крою біля, гафту білого, гафту кольорового і т. и. 2) шитя і крою суконь, 3) робленя капелюхів дамских, 4) робіт артистичних, рахунковости купецкої, маніпуляциї канцелярийної і язика німецкого. Для доповненя загального образованя закладає Дирекция бібліотеку. Подання о принятє належить внести письменно до Дирекциї Жіночої Спілки промислової „Труд“ Львів Ринок ч. 39 найдальше до 10 липня.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 червня. Тутешний японьский посол заперечує вісти ширені росийскими ґазетами, мов би Японцї зле обходили ся з раненими Росиянами і зневажали трупи убитих.

Цетиня 30 червня. Вчера приїхало тут 50 сербских студентів в гостину до чорногорскої молодїжи. Повитанє гостий було дуже сердечне.

Токіо 30 червня. Бюро Райтера подає не потверджену ще урядово вість, що Японцї в неділю заатакували і здобули три форти полудневo-всхідної части укріплень Порт Артура.

Дянце (Gyangtse) 30 червня. Бюро Райтера доносить, що Тибетанцї просили о застановлене воєнних кроків, щоби могли розпочати переговори.

Кіль 30 червня. Король Едвард від'їхав нинї рано о пів до 7 год. назад до Анґлїї. Инші кораблї анґлійскої ескадри виїхали були вже в ночи до Каналу.

Москва 30 червня. Вчера лютила ся тут і в охрестности страшна туча. Вихор розвалив богато фабричних коминів та розніс кілька домів, що були в будові та позривав банї церков До 10 год. вечером зголосило ся до шпиталю 85 осіб в цїли осмотреня ран. О скілько доси знає ся, згинули 3 особи а в охрестности міста мало згинути 150 людий.

Токіо 30 червня. Бюро Райтера доносить: З Ґензану наспіла телеґрама з вістию, що владивостоцка ескадра з'явила ся нинї коло Ґензану і заатакувала місто.

Льондон 30 червня. Standard доносить з Тієнцину, що дня 25 червня відбула ся коло Каіпін завзята борба, по котрій Японцї заняли се місто. Таку саму депешу одержав і „Daily Telegraph“ з Токіо.

НАДІСЛАНЕ.

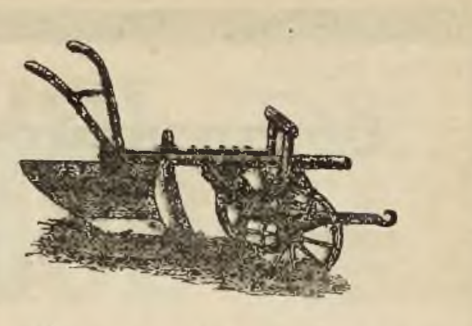
від якогось бога, званого „оком неба,“ а друга та, що 82-гий японьский мікадо, „Готеба Тенно“ робив сам собі мечи і так дав примір всій шляхтї.

Роблене мечів уважало ся за богоугодне занятє і без помочи богів не могло удати ся. Коли якийсь мечник брав ся до роботи, то мусів насамперед приготовити ся до того молитвою і постом. Мечники через цїлий час роботи постили, здержували ся від алькогольних напитків і тяжких страв, а навіть і від риб; живили ся лиш рижом і ростинними стравами, уникали навіть власних жінок, мили ся що дня студеною водою і взагалї вели богоугодне житє. Понад ковалом межи двома застромлеными в землю бамбусовими жердями висїло перевесло Сакімананя зі сніпками соломи і кусними паперу на знак, що тут, де роблять ся мечі, то сьвяте місце. Самже мечник, коли ішов до роботи, убирав на себе, як би на якесь велике торжество, одїж „куґе“ дозволену лиш двірский шляхтї.

Зроблене доброго меча вимагало як найбільшої вправи і досьвіду. Крім того — така була повірка — успіх і удача роботи зависїла не лиш від самого мечника. Всї пять перетворів неба і землї: огонь, вода, дерево, метал і земля мусїли ділати спільно і в добрій згоді, одно мусїло доповняти і підпирати другого, при чім треба було мати й час на оці. Як мечник робив меч, се вже була єго велика тайна. За важну уважала ся також і тота обставина, що стародавні мечники уміли із старих, заржавілих останків зелїза робити мечі, та що они знали й то, що часте перековуванє вістря збільшало єго придатність.

Вістря роблено з доброї сталї, котра мусїла бути тверда і гнучка. Вістря ковані із штабового зелїза покривано мішаниною поташу і глини, засушувано на сонци, палено ще раз та розпалювано так довго, аж маса набрала білої краски, а відтак вкладано вістре в лїтепло. Всї мечі, які зроблено в Японії по 1570 р., називають ся в Японії „шінто,“ значить ся „нові мечі.“ Ще й тепер можна дуже часто побачити мечі, котрим вже звиш 300 літ. Іноді знаходять ся ще мечі, котрі виковано тодї, коли в Европі відбували ся т. зв. хрестні походи. Суть ще навіть і такі мечі, котрим вже більше як тисяч літ, але они, що правда вже дуже рідкі. Після того, як виглядають вістря мечів, ділять їх на всїлякі кляси; бувають криві, прості, подібні до кіс і такі як листє косатнїй. Та й колодки або ручки мечів мали всїляку форму та мають ще особливші ознаки, на котрих треба добре знати ся. Навіть стремена і плитки під ручками були нераз чудово краснним ділом штуки; їх роблено иноді із срібла або золота і они представляють тодї прекрасно викінчені сцени з ловів або битви. Красно політовані похви вкладано звичайно в другі шкіряні а до того уживано часто горошковатої шкіри пажорів.

(Конець буде).

Курс львівский.

Дня 28-ого червня 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	54 5 —	555 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573·—	583 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99 50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·50	102 20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99 30	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·10	99 90
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	99·70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99 60
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·50	100 20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	76·—	82 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 60	55 60
Угорск. черв. хреста	29·—	30 —
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	67·—	72 —
Базиліка 10 К	21·—	22·—
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·20	117·70
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).